

De dagen van Entebbe zijn voorbij

In de internationale rechtsorde is geen plaats meer voor doodseskaders, of ze nu uit Iran of Israël komen

Leo Kwartan

Er was een tijd waarin we openlijk onze bewondering toonden voor de spectaculaire wijze waarop Israël zijn vijanden versloeg. Wie herinnert zich niet die heroïsche scène in de film *Raid on Entebbe* waarin Israëlische commando's in het verre Oeganda de gegijzelde passagiers van een Air France vlucht richting Tel Aviv bevrijdden door zich — ingesmeerd met zwartepietenzwart — voor te doen als de Oegandese dictator Idi Amin en zijn lijfwachten. Ook de, eveneens verfilmde, ontvoering van nazi-beul Adolf Eichmann of de geruisloze airlift van duizenden Ethiopische joden naar Israël in de jaren tachtig kon niet anders dan respect afdwingen voor de creativiteit en lef van de Israëliërs.

Hoe komt het dat de wereld nu

ineens met afschuw reageert op de moord op Hamas-leider Mahmoud Al-Mabhouh in Dubai? Uiteraard haalt de digitale registratie door beveiligingscamera's van een stelletje zweterige sluipmoordenaars in tennisshorts het niet bij een geromantiseerde Hollywood-productie, maar er is meer aan de hand. Zoals de maffia-achtige manier waarop de Mossad de identiteit van onschuldige Europese burgers stal en misbruikte voor een politieke afrekening. Volgens de politie van Dubai werd de operatie bovendien geleid vanuit Oostenrijk, ofwel de EU, nota bene een bondgenoot van Israël en partner in het vredesproces.

Het belangrijkste verschil is de tijdgeest. De overzichtelijke wereld van good en bad guys waarin de Mossad in de jaren zeventig en tachtig klinkende successen oogstte bestaat niet meer. Idi Amin, de megalomane mensen-

eter die in Entebbe gemene zaak maakte met Palestijnse en Duitse terroristen, is dood. En dat geldt voor de hele generatie van vliegtuigkapers en gijzelnemers die een voorliefde hadden voor zachte joodse doelen. Iedereen herinnert zich de laffe moord op elf Israëlische atleten tijdens de Olympische Spelen in München in 1972 door de Palestijnse Zwarte September. Het was niet moeilijk te sympathiseren met daarop volgende wraakacties van de Mossad

Maar Hamas is niet de Zwarte September, maar het democratisch gekozen bestuur van de Ga-

Israël neemt de kleur van zijn omgeving aan en kopieert methoden van de regimes in het Midden-Oosten

zastrook. En Mabhouh was geen Carlos de Jakhals, maar een lastige politieke tegenstander van Israël die vocht voor een betere toekomst voor de Palestijnen. Ik zie geen verschil tussen zijn liquidatie in Dubai en — om een voorbeeld te nemen — het doodschieten van vier Koerdische leiders in een Berlijns restaurant in 1992 door de Iraanse geheime dienst. Bij de Mossad draait het niet langer om rechtvaardigheid maar het elimineren van politieke opposanten.

De liquidatie van Mabhouh illustreert dat Israël de kleur van zijn omgeving heeft aangenomen. Het kopieert de methoden waarmee regimes in het Midden-Oosten hun binnenlandse opposanten aanpakken: liquidaties en foltering. Wat dat betreft is Israël uitstekend geïntegreerd in de regio. Zo zal de actie in Dubai met gejuich ontvangen zijn in Egypte en Jordanië. De dictaturen aldaar

kampen met geduchte oppositie door de Moslimbroederschap, een internationale islamitische beweging waar Hamas deel van uitmaakt. In het Midden-Oosten verbroedert niets zo snel als haat.

Israël, beducht om zijn imago in het Westen, hoopt tegen beter weten in dat we hier nog steeds het oude vertrouwde beeld van de terrorist hanteren: zo'n door antisemitisme verteerde revolutionair die schoolbussen opblaast. Wie vertelt de Israëliërs dat de Koude Oorlog is afgelopen? En dat de slachtoffers van de Mossad tegenwoordig legitieme politieke aspiraties koesteren? En dat in de internationale rechtsorde niet langer plaats is voor doodseskaders, of die nu uit Iran of Israël komen?

.....
Leo Kwartan is arabist en werkzaam als adviseur voor bedrijven die opereren in het Midden-Oosten

De dagen van Entebbe zijn voorbij